

Fred Imhoff: 'Mijn maatje, mijn lief is aan haar laatste reis begonnen' Uitgegeven in eigen beheer, 2011. (Longkanker/ Slokdarmkanker/ Dood/Rouw/ ED/PO/1)

Downloadbaar via de link hierbij.

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Egodocument van 84 pagina's waarin Fred Imhoff schrijft over de periode waarin bij zijn vrouw Teja longkanker en slokdarmkanker werd geconstateerd, aan de gevolgen waarvan zij na ongeveer anderhalf jaar zal sterven. Imhoff heeft in het boek de mails opgenomen van zijn vrouw Teja. Zij hield daarmee familie en vrienden op de hoogte van de veranderingen en gebeurtenissen die er waren gedurende deze periode met chemo, bestralingen, verbetering en weer verslechtering tot aan haar dood. Daarbij vult Fred Imhoff aan hoe ze er samen mee om zijn gegaan.

Zo lichten zij vele ervaringen toe: bejegening, onderzoeken, behandelingen, welke overwegingen en praktische zaken zij geregeld hebben, leven met. Veel indruk maakte de manier waarop Teja is gestorven en het nadenken over al dan niet toepassen van euthanasie binnen de situatie waarin ze dan verkeert.

Fred Imhoff:

'In dit boek wil ik de waas van geheimzinnigheid en angst die er over dit onderwerp hangt wat op lichten. Proberen degenen die het aan gaat, of die er in de toekomst mee te maken krijgen, voor te bereiden op wat hen te wachten kan staan.

Voorbereiden, zodat een aantal nare ervaringen vermeden kan worden en de nodige maatregelen op tijd kunnen worden genomen.

Overwegingen zoals verzorging in het ziekenhuis op het laatst, thuis, in een palliatief centrum of dagopvang in een palliatief centrum.

Een euthanasieverklaring ja of nee? Wat houdt dat in? Het verschil tussen actieve en passieve euthanasie.

Het verschil tussen theorie en praktijk.'

Over de schrijver:

Fred Imhoff (1942) trouwde met Teja in de 70-er jaren van de vorige eeuw. Zij hadden samen een bedrijf in zeilbenodigheden en vele stiefkinderen die van wedstrijdzeilen hielden. Met deze bezigheid heeft Fred vele wedstrijden gewonnen. Hij publiceerde meerdere boeken over het wedstrijdzeilen. zie ook:

<http://zeilhelden.nl/index.php?category=zeilhelden&categorysub=detail&id=113>

'Er is uitgerekend dat Fred en zijn respectievelijke bemanningen ongeveer 1000 1e plaatsen hebben behaald.' en http://en.wikipedia.org/wiki/Fred_Imhoff

Wat viel op:

-Natuurlijk het verhaal zelf en de manier waarop Fred en Teja ermee om zijn gegaan, gesteund werden door familie, vrienden, ja ook door zeilen en andere bezigheden afgeleid konden worden of wandelingen met de honden.

-Het gedoe rondom de dood, de euthanasieverklaring die niet goed blijkt te zijn.

-Door het ervaringsverhaal heen staan ook vele tips verweven die personen die in een vergelijkbare situatie belanden bruikbaar zijn en steun kunnen geven.

-Fijn, dat we dit boek op de site mochten publiceren.

Fred Imhoff: Pag.83: 'Ik wil alleen, als ik dit kan bereiken, voorkomen dat een aantal mensen hetzelfde mee moeten maken als wij. Dat ze niet mondig genoeg zijn. Dat ze niet weten wat hen te wachten staat. Dat ze verkeerde euthanasie verklaringen hebben. Dat ze artsen treffen die geen overleg plegen met hen. Dat een vervanger of wie dan ook een fout maakt.

Ik hoop van ganser harte, al is het maar 1 a 2 % van de mensen die dit lezen, dat ik hen kan helpen. Al is het maar door hen te informeren wat ze kunnen verwachten. Hoe mensen reageren, hoe echte vrienden in nood naar boven komen. Hoe kennissen en bekenden bang kunnen zijn voor ...en niets doen.'

Citaten:

Pag.10: 'Zonder het van elkaar te weten kijken we toch, ieder voor zich, zij in haar kantoortje beneden, ik in mijn werkkamer boven, op internet. (...)We willen elkaar sparen waarschijnlijk. Maar als ik soms langs haar kantoortje loop dan zie ik dat zij op die onderwerpen zit te googelen.'

Pag.12: 'Op 6 juli besluit Té vrienden en kennissen op de hoogte te brengen. Openheid, geen struisvogelpolitiek'

Pag.18: 'Heel dapper begint ze aan haar eerste kuur. Ik breng haar 's morgens vroeg naar het ziekenhuis. (...) Na een dag of drie gaat het wat beter. We kunnen weer voorzichtig eens een klein stukje lopen, ze komt weer uit bed. We gaan samen de honden weer een klein stukje uitlaten en na nog een paar dagen gaat dat ook alweer beter. Ze kan een rondje van 20 minuten meelopen. Zij gaat weer koken en het gaat eigenlijk best tamelijk goed.'

Pag.21: 'Ondertussen hebben Teja en ik over euthanasie gesproken. Misschien een beladen onderwerp, maar gewoon voor "in case off".'

Pag. 51-52: "Volgens haar moest ik dringend met een psychologe gaan praten. Dat heb ik uiteraard niet gedaan want ik heb honden. Dat zijn de beste therapeuten.....met Dave voorop!

Ik ben blij dat ik die ervaring van stilte gehad heb en zal er attent op zijn dat een dergelijke ervaring hoort bij heel erg ziek zijn.

Inmiddels ben ik wel een heel stuk verder in het verhaal.

Ik drink met plezier weer een flesje wit leeg en kan met Fred grapjes maken over dood gaan. Fred heeft wat druk op de ketel gezet door mij aan te sporen goed te herstellen want "we moeten weer gaan zeilen"..... Mijn grote vriend heeft zijn coach nodig.....dus wandel ik langere stukken op heuvelachtig terrein (hijg puf puf), zit op de hometrainer en rij met een snelheid van 27 km per uur mijn trainingsrondje(zonder hijg puf puf) ook heuvel op en af.'

Pag.61: De kanker is terug (...)Ondertussen mailt Té mij een stukje dat heet 'na mijn dood'. Té heeft dit, zodra zo hoorde dat ze kanker had, gemaakt en in haar computer opgeslagen. Ze heeft het mij ook verteld.'

Pag.66: 'Ik praat met de mevrouw van de palliatieve zorg over de euthanasieverklaring.

Het eerste misverstand komt al snel boven water. Haar vraag is: “wat voor een heeft ze er eigenlijk? Zo’n officiële van de gemeente?” “Ja” antwoord ik, “dat zijn toch de goede”? Ze kijkt me meewarig aan, “helaas, ze hebben het u niet verteld. Ze hebben u geen uitleg gegeven, dat doen ze bij niemand. Zo’n verklaring geldt alleen als iemand in coma is, niet bij bewustzijn, niets kan horen, niets kan zeggen. In dat geval geldt die verklaring.’

Pag.76: ‘De verpleegster komt weer, zij is er om even na 03.00 uur. het enige wat ik buiten tegen de verpleegster kan zeggen is: “nu begrijp ik het woord doodstrijd”, want dat is dit. Ik jank.’

Pag.78: ‘Hij vraagt: “wat wil je”? Ik zeg dat ik gehoord had dat hij nooit actieve euthanasie wilde doen. Dat je een tweede arts nodig hebt, dat soort dingen. Hij zegt: “de enige reden is, wij willen geen centrum zijn waar mensen allemaal naar toe komen voor euthanasie. Als het nodig is, ja, het gebeurt, een a twee keer per jaar actief. En dit had nooit zo ver mogen komen, zeg het maar”’

Pag.80: ‘Ik moet de begrafenisondernemer bellen, de lijst met adressen voor de kaart heb ik gelukkig voorbereid. De advertenties heb ik voorbereid. De teksten heb ik voorbereid. Ja we zagen het tenslotte allemaal aankomen. Teja’s lichaam wordt ‘s avonds door de begrafenisondernemer opgehaald bij het palliatief centrum.’